

Verstrikt

‘Wedstrijdje doen?’ roept Kim.

Jasper pakt zijn stuur stevig vast. ‘Oké! Wie het eerst aan het einde van de straat is!’

Hun buurjongen Leon speelt ook mee. Hij kijkt naar de fietsen van Kim en Jasper. ‘Maar jullie hebben versnellingen op je fiets. Dat win ik dus nooit.’

Kim denkt even na. Dan zegt ze: ‘Weet je wat? Jasper en ik laten onze fiets in de tweede versnelling staan. Dat is eerlijk.’

‘Oké. Ik tel af,’ zegt Leon. ‘Eén...twee... go!’

En weg zijn ze. Al snel ligt Kim op kop. Jasper zet zijn tanden op elkaar. Hij wil zijn zusje inhalen. Hij stampt op zijn trappers. Even later wordt hij ook nog ingehaald door Leon. Verbeten doet hij zijn best om die twee weer in te halen. Door het harde trappen slingert zijn fiets even. En dan... kkkrrrrgggg... de punt van zijn stuur schuurt langs de auto van de buurvrouw. Geschrokken kijkt hij achterom. Op het portier is een lange kras te zien. Jasper slikt. O nee! Een beetje in paniek fietst hij verder.

‘Ha! Jullie zijn verslagen door een meisje!’ roept Kim. Jasper probeert te doen of er niets is gebeurd, maar zijn hart bonkt nog steeds van schrik. Wat moet hij doen? Bij de buurvrouw aanbellen? Tegen mama zeggen? Of gewoon zijn mond houden? Niemand heeft het immers gezien. ‘Niemand?’ fluistert er een stemmetje in zijn hart. Hij duwt dat stemmetje snel weer weg. ‘Ik ga naar binnen,’ zegt hij.

‘Doe niet zo flauw!’ zegt Kim.

‘Ik heb hoofdpijn gekregen van het harde fietsen,’ verzint hij snel.

Als hij de keuken instapt, kijkt mama hem onderzoekend aan.

‘Is er wat?’ vraagt ze.

‘Nee hoor,’ antwoordt hij zo gewoon mogelijk, maar hij voelt zijn wangen gloeien. Snel gaat hij naar zijn kamer. Daar gaat hij op bed liggen. Wat zou het kosten om zo’n kras te repareren? Vast heel veel geld. Veel meer dan hij in zijn spaarpot heeft. Hij zucht een paar keer diep. Wat een ellende. Het beste is misschien toch om maar niets te zeggen.

Die avond wordt er aangebeld. Het is de buurvrouw. Jasper bijt op zijn lip van de zenuwen. Hij hoort papa en de buurvrouw praten. Dan komt papa de kamer weer binnen.

‘Was er iets?’ vraagt mama.

Papa knikt. ‘Er zit een diepe kras op haar auto. Ze vroeg of wij vandaag misschien iets bijzonders in de straat gezien hadden.’

‘Vast weer zo’n busje van een bezorgdienst,’ zegt mama. ‘Die rijden altijd zo onbesuisd.’

‘Hebben jullie iets gezien?’ vraagt mama aan Jasper en Kim. ‘Jullie zijn de hele middag buiten geweest.’

Kim schudt haar hoofd. ‘En jij?’ vraagt papa aan Jasper.

‘Eh... ja, ik geloof dat er wel zo’n busje van DHL is geweest,’ verzint hij.

‘Zie je wel!’ zegt mama.

‘Hoe kan je dat nou gezien hebben, jij ging gelijk na ons wedstrijdje naar binnen,’ zegt Kim.

‘Ja... maar eh... ik keek uit m’n raam en toen zag ik het busje.’ Hij krijgt het er warm van. Al dat liegen voelt helemaal niet fijn.

Papa kijkt Kim aan. ‘Wat voor wedstrijdje deden jullie dan?’

Kims ogen beginnen te glimmen. ‘Fietswedstrijd in de straat. Ik, Jasper en Leon. En wie won er weer met meters voorsprong?’ Ze klopt op haar borst. ‘Deze dame natuurlijk!’

‘Juist ja.’ Papa kijkt Jasper aan. ‘En na dat wedstrijdje ging jij gelijk naar binnen?’

Jasper durft papa niet goed aan te kijken. ‘Ik had hoofdpijn,’ zegt hij zacht. Dan begint hij opeens te huilen. Papa is even stil. Dan zegt hij: ‘Jasper, ik ben bang dat jij een beetje verstrikt bent geraakt in een web van leugentjes. Klopt dat?’

‘Ik wist niet wat ik moest doen,’ zegt hij snikkend. Dan vertelt hij wat er gebeurd is. Vreemd genoeg voelt hij zich opgelucht dat de waarheid nu aan het licht is gekomen.

‘Zullen we nu samen even naar de buurvrouw gaan?’ stelt vader voor.

Als hij die avond in bed ligt, vraagt hij de Heere om vergeving. Want hij heeft vandaag heel goed gevoeld dat de ene leugen bijna vanzelf leidt tot de volgende leugen, net zolang tot je er helemaal in verstrikt raakt.